

ЧОМУ СТОГНЕ СЕЛО?

ЧОМУ МИ ДІЛИМО ХЛІБ, А НЕ МОЖЕМО РОЗДІЛИТИ ПРОБЛЕМ?

Після розвалу колгоспів дехто пророкував і крах усієї аграрної системи країни. Мовляв, селяни не готові до роботи по-новому і самотужки не потягнуть того воза, якого колись тягли гуртом. Однак час показав, що люди хочуть і можуть хазяйнувати. Принаймні ми були і залишаємось із хлібом. Щоправда, він виявився аж надто черствим, особливо для тих, хто вирішив господарювати самостійно. Ось чому голова районної асоціації фермерів та приватних землевласників Григорій Станіславович Полінський сьогодні ділиться не лише здобутками, а й проблемами, які доводиться долати селянам.

Нині в районі налічується 46 фермерських господарств та 12632 приватних землевласників. Серед них найпотужніші – ФГ «Золота нива» (Володимир Котуза), «Чайка» (Костянтин Кравчук), «Агропродукт» (Василь Котуза), «Серпанок» (Микола Романюк). Торік, скажімо, тут одержали на круг 40-45 центнерів зернових, 340-400 центнерів цукрових буряків.

ФГ «Влада» (Олександр Романчук), «АКО» (Сергій Сорока), «Городниця» (Микола Касянчук) спеціалізуються на вирощуванні овочів. Культивують капусту, столові буряки, моркву, картоплю, цибулю. Показники господарювання тут теж вагомі.

Основне завдання асоціації – дбати про належний правовий захист членів, організовувати їх навчання. Щороку проводимо дні поля, широко пропагуємо передовий досвід, нові технології вирощування сільськогосподарських культур. В останні роки, скажімо, провели дні поля у ФГ «Золота нива», «АКО», «Влада».

Відтоді, як очолив асоціацію, постійно відмічаю одну важливу деталь: той, хто добре господарює, постійно прагне новизни, йому ніколи не соромно повчитися у колег. У таких хазяїв завжди знаходиться час відкрити посібник з агрономії, ознайомитися з методичною літературою, де пропонуються прогресивні технології. Чималу підтримку в цьому нам надає районна дорадча служба, яку очолює Богдан Писак. Його часто можна побачити в селі, серед хліборобів. Поради, рекомендації фахівця завжди слухні. Але вчать лише ті, хто прагне знань і намагається втілити їх в конкретну справу. На жаль, не всі у нас такі. Нещодавно покинули ряди асоціації Володимир Павлишин, В'ячеслав Биць, Сергій Сімак та інші. Такі господарі, відверто кажучи, не роблять нам честі. Поля в них занедбані, позаростали бур'янами. Відповідно і віддача ектара тут постійно була мізерною. Бо ж землю не ошукаєш. Перш, ніж із неї щось узяти, треба дати їй усе необхідне. А саме цього, на жаль, згадані господарі так і не зрозуміли...

Фермер країни не нагодує. Нерідко таке твердження доводиться чути від деяких політиків та державних мужів. Подібні заяви в мене викликають, м'яко кажучи, здивування. Натомість хочеться запитати: а коли ви, шановні, були останній раз у селі, чи створила держава умови для продуктивної праці тим, хто обробляє землю?

Гадаю, уряду слід найближчим часом переглянути доктрину розвитку аграрного сектора економіки, глибоко проаналізувати причини соціально-економічної кризи, що охопила село.

Урядовим структурам, депутатському корпусу потрібно ініціювати прийняття Закону «Про єдиний земельний податок», спрощення бухгалтерського обліку та податкової звітності. Ми постійно чуємо нарікання фермерів, які замість того, щоб працювати в полі, змушені оформляти купу паперів та бігати з ними по різних інстанціях.

Вимагають значного поліпшення умов кредитування. Для технічного переозброєння фермерських та особистих селянських господарств треба законодавчо забезпечити надання пільгових довгострокових кредитів на придбання сільськогосподарської техніки. Адже господарі в основному використовують стару, зношену техніку. Досі їх виручали лише працелюбність та хліборобська кмітливість. Скажімо, Олександр Романчук із ФГ «Влада» власноруч склав овочеву сівалку. Тепер нею користуються і його колеги. Невже вітчизняним підприємствам не під силу освоїти випуск надійної техніки?

Так, нашій державі потрібні й космічні проекти. Але іноді треба хоч вряди-годи спускатися з неба на землю.

Уряду слід розробити низку законодавчих актів, а Парламенту затвердити їх із тим, щоб забезпечити нормальний розвиток внутрішнього ринку за рахунок зниження цінних надбавок, зменшення низки посередників і тим самим не допустити диспаритету цін на техніку, добрива, засоби захисту на пально-мастильні матеріали.

Не секрет, що держава сьогодні планує вступити до Світової організації торгівлі, а відтак до Євросоюзу. Проте туди на розхитаному возі, якого притягли ще з колгоспу, ми не доїдемо. Адже в Європі сільськогосподарське виробництво вже давно дотується. А в нас село практично кинули на живинання. Його проблем досі не поділяли, до болю не прислухалися. А варто було б. Бо хліб у нас для всіх один – і для Президента і для Прем'єра, і для пенсіонера...